

«No hi ha col·loqui, companys»

Dimecres passat, després de la reunió de l'executiva del PSOE, els senyors Benegas i Martín Toval van convocar els parlamentaris del partit per explicar-los la posició oficial davant de la vaga del dia 14 de desembre. L'executiva socialista, igual que el govern de l'estat, o han entrat en un estat de pànic incontrolable, o l'hàbit del poder els ha erosionat perillosament la capacitat de raonar. No sembla un exemple de coherència lògica afirmar que la vaga prevista és injustificable «...fins i tot en el supòsit de compartir els arguments dels seus promotors». No sembla un cas de coherència política i institucional afirmar que «si la vaga general és un èxit, el govern quedarà deslegitimada», o afirmar amb tons apocalíptics que «la vaga es fa contra un govern elegit democràticament».

En tots els països democràtics —i fa l'efecte que els governants del PSOE no estan massa segurs que aquest és un país democràtic com els altres— si els sindicats estan en contra d'algun aspecte important de la política del govern, o si volen oposar-se a alguns efectes d'aquesta política que consideren lesius, fan una vaga. I si el tema el consideren d'importància general, fan una vaga general. No «contra un govern elegit democràticament», sinó contra aspectes concrets de l'actuació d'aquest govern. No per derrocar o *deslegitimar* el govern, sinó per tal de pressionar-lo en favor dels objectius dels mateixos sindicats. ¿És això tan difícil d'entendre? ¿O és que aquest govern considera tan indiscutibles, tan infal·libles *totes* les seues actuacions que se sent *deslegitimada* i amenaçada si alguna decisió seua és objecte de resistència general? El senyor Benegas ha deixat caure que, si els sindicats tenen èxit en la seua iniciativa, el govern serà derrotat. Els tons bèl·lics, d'enfrontament sense pacte ni treva, de batalla, victòria o derrota, s'han apoderat de les declaracions dels protagonistes. No s'han dignat a fer els mínims gestos que haurien apaivagat l'exasperació dels

sindicats, i ara llancen el crit de guerra, toquen «a rebato» (literal) a la infanteria del partit, convocant-la a la defensa de la fortalesa amenaçada pels enemics exteriors. S'han negat a coses tan mínimes com un augment del 2% als funcionaris els últims mesos de l'any per compensar l'excés d'inflació (i això, en diners, representava una misèria), han interferit per impedir que la banca concedira un augment semblant pactat amb els sindicats, no han volgut modificar els aspectes més escandalosos d'un pla d'ocupació juvenil, altrament positiu. I no han volgut fer res d'això, no perquè no *podien* fer tals concessions, ni

perquè això alterava substancialment res. No ho han fet per qüestió de principi: per no cedir ni concedir. Perquè són dipositaris de la veritat i de la raó —¿no els han votat per això?—, i la raó és *total* i no es pot fragmentar ni compartir: només es pot imposar. Un govern legítim, i més amb majoria absoluta, no pot cedir a les pressions del carrer. A les de bisbes i empresaris, sembla que sí; a les dels sindicats, sembla que no.

Com el govern té tota la raó, ningú més, i menys els sindicats, no pot tenir-ne. Després del consell de minis-

tres, la portaveu insisteix que el govern està «perplex» davant de les propostes dels sindicats (ja ho havia dit el president abans: «estoy perplejo», és a dir, tinc tanta raó, que no entenc com en poden tenir ells també alguna). I diu també la ministra que el govern «desconeix les raons» de la vaga. Deuen ser els únics que no se n'han assabentat.

És la primera vegada que es troben davant d'una protesta social d'una certa magnitud, i no ho entenen. No ho volen entendre: si ho fem tan bé, ¿de què protesta la gent? No ho volen entendre, no s'ho volen explicar. No volen que els ho pregunten. En acabar el sermó i la distribució de consignes als parlamentaris, Martín Toval tancà la sessió implacablement: «No hay coloquio, compañeros». Per si de cas algun *compañero* volia preguntar. □

